

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

စိုးမိုးစာပေ

နတ်သမီး

မှတ်တမ်းစိမ်း

၁ န် ၁၅ သိန်း ၈ သိန်း ၂၀၀၀

အခန်း(၁)

"ကဲ ဒေါ်ပိုးသားဖြူ ဘာလုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ၊ နေ့ရှိသရွေ့ လတ်လျား လတ်လျားနဲ့ ဘာ ရည်ရွယ်ချက်မှ ခေါင်းထဲမှာ မထည့်တော့ဘူးလား"

"အမေကလည်း သားသား ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတာ အမေ မသိဘဲနဲ့ "

"ဟဲ့ စဉ်းစားနေရုံနဲ့ ပြီးမလား၊ ဆယ်တန်းလည်း အောင်အောင်မဖြေ၊ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး တက်ထားတဲ့ စပီကင်တွေ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေကိုလည်း အရာဝင်အောင် အသုံးချဖို့ မလုပ်၊ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးက ညည်းအဖေရှိတုန်းကလိုများ မှတ်နေလား။ ညည်း အောက်အငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်း စရိတ်က အိမ်မီးဖိုချောင် ပြည့်စုံဖို့ ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ သာရေးနာရေးအတွက် ငါ အမေတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတာ ညည်း မသနားတော့ဘူးလား မိပိုးသားဖြူရဲ့ ၊ အောင်မလေး သူတော်ကောင်းကြီး ဦးဖြူစင်ရေ တော့်သမီးက တော် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း တသွေမတိမ်း ခုချိန်ထိ မပြောင်းလဲသေးဘူး တော်ရေ"

အမေက ခုနှစ်သံချီ အော်ဟစ်တိုင်တည်ပြီး ငိုသည် ။ အရပ်ကြားလို့လည်း မတော်။

ပိုးသားဖြူ နားထဲမှာ လည်း ခလုတ်တိုက် ကန့်လန့်ဖြတ် ပြေးပြီး ဝင်ဆောင့်၏။

ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်။

အဖေ ဆုံးပြီး ခြောက်လလောက်ကတည်းက ပိုးသားကို အမေ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် အလုပ်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်း ဆုံးမခဲ့သည် ။

"သမီး အဖေ ရှိတုန်းက ဘယ်လိုပဲ နေခဲ့ နေခဲ့၊ ခုချိန်မှာ အမေ ပြီးရင် သမီးက မောင်နှမတွေထဲ မှာ အကြီးဆုံး၊ ဆယ်တန်းလည်း ဖြေတော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ အလုပ်တစ်ခုခုလောက် ရှာလုပ်ပါ သမီး ရယ်၊ အမေ့ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေးက မိုးတွင်းဆို အရောင်းအဝယ် ပါးတယ်၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ ရွှေစလေး တွေ ကလည်း သမီး မောင်လေးနဲ့ ညီမလေး ကျောင်းအပ်တဲ့ အခါတိုင်း ထုခွဲ သုံးစွဲနေရတာ ကုန်သလောက်ရှိ နေပြီ၊ အိမ်အတွက် အထောက်အပံ့လေးရအောင် သမီး အလုပ်လုပ်ပါနော်"

"သားသားလည်း အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ် အမေရာ၊ ဒါပေမဲ့ အင်တာဗျူး သွားဖြေတိုင်း တတ် ထားတဲ့ စပီကင်တွေ ကွန်ပျူတာတွေကို အရည်အချင်း ဘယ်လောက်ရှိလဲ မစမ်းသပ်ဘူး၊ ဘွဲ့ရပြီး ပြီလားပဲ အရင်မေးတာ၊ ဘယ်လောက်၊ ဖီးလ်အောက်လဲ၊ အလုပ်လျှောက်ဖို့ တောင် စိတ်ကုန်နေပြီ"

အဲဒီလို ဆင်ခြေဆင်လက် ဆင်နားရွက်တွေနဲ့ လည်ယာပြန်စားရေး လုပ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။

နောက်ပိုင်းတော့လည်း အဖေ့ကို တမ်းတပြီး အမေ ဗုံဆောင့်ငိုယို တိုင်တည်လာသည် ။

သူမလည်း အဖေ့ကို တမ်းတပြီး မျက်ရည်ကျမိတာပါပဲ။ အဖေရှိတု

န်းက ပိုးသားဖြူ ဒီလို နေခဲ့ရ တာမှ မဟုတ်တာ။ အဖေ ပွဲစားအလုပ်က မြိုးမြီးမြတ်မြတ် ရ လာပြီဆိုရင် သူမ ဘာတွေပဲ ပူဆာပူဆာ အဖေက ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးတတ်သည်။ ။

ဟိုတယ် တစ်ခုခုမှာ သူမကို ခေါ်ပြီး စိတ်ကြိုက် ကျွေးတတ်၏။ သား သမီးတွေထဲမှာ သမီးဦး သားဦးကို ဖခင်တွေက ပိုချစ်တတ်သည် ဆိုတာ မှန်ပေလိမ့်မည်။ အငယ်တွေအတွက်က သူမ ပိုမှ လျှံမှ သာ ရတတ်ကြ သည် ။ ထိုအခါမျိုးမှာ အမေက

"အငယ်နှစ်ယောက်ကလည်း တောင့်သားသမီး အရင်းတွေပါပဲ ကိုဖြူ စင်ရယ်၊ ကျုပ် ဘယ် လင်ငယ်နဲ့ မှ မွေးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဟု စကားနာထိုးတတ်သည် ။ ဒါကိုလည်း အဖေက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့်

"ငါက သားသမီးတွေ အကုန်လုံးကို တန်းတူ ချစ်တာပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကြီးက ငါ့အတွက် လာဘ်ကောင်ကွ၊ သူ့မျက်နှာလေး ရွှင်မှ ငါ အလုပ်လုပ်လို့ အဆင်ပြေတာ၊ သူ့မွေးတုန်းက မင်းမှတ်မိ တယ် မဟုတ် လား၊ ငွေအထုပ်နဲ့ အထည်နဲ့ ဝင်တာ၊ အခုထိလည်း အဆင်ပြေပြေ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်တာ သမီးကြီး ပိုးသားဖြူ ကြောင့်ပေါ့"

သူမကို ချီပိုးထားလျက် အဖေ အဲသလိုမျိုးဝံ့ကြွားခဲ့သည် ။ အမေ့ မျက်စောင်းဒဏ်က လွတ်ကင်း အောင်လည်း တစ်နေရာရာကို ခေါ်သွားတတ်၏။

ခုတော့ ပိုးသား ဘဝမှာ ခြေလွတ်လက်လွတ်။

မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ထားမိတာ ဘာမှ မရှိ။

အဖေ့ကို ဂျီကျဆိုးနွဲ့၍ ဆယ်တန်းကိုလည်း အောင်အောင် မဖြေခဲ့။ သင်တန်းတွေ လျှောက်တက် ခဲ့တာကလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်။

အဖေ ဆီးရောဂါနှင့်ဆုံးတော့ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုကျသလို သည်းသည်းလှုပ်အောင် သတိလစ်မေ့ မြောတဲ့ အထိ ငိုခဲ့ရသည်။ ။

တစ်နှစ်ဝန်းကျင် ရှိသည့်တိုင်အောင် အဖေ့အကြောင်း စဉ်းစားမိလျှင် သူမ မျက်ရည်နေမိမြဲပင်။

ခုလို အမေ အလုပ်လုပ်ခိုင်းသည့် အချိန်ဆို ပိုတောင် ဆိုးသေး၏။

အဖေ ရှိလျှင် သူမကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားပြီး ရွှေပေါ်မြတင် ထားမှာ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ တမ်းတလို့ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်းလည်း သူမ သိသည်။ ။ အငယ်နှစ်ယောက်အတွက် အမေ့ အတွက် တာဝန်အရှိဆုံး လူဆိုတာလည်း သူမ သိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ပေါ့ အဖေရယ်။

အခန်း (၂)

"ရေလည် ညစ်ပတ်တယ်ဟာ၊ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးကို တွေ့ရင် ခေါင်းနဲ့ တိုက်ပြီးသာ ခွဲလိုက်ချင် တယ်"

"ဘာလဲ အထဲက ရွှေတွေယူပြီး ထွက်ပြေးမလို့ မဟုတ်လား"

"အေး အဲ့ဒါတွေ အကုန်လုံး အမေ့ရှေ့မှာ ပုံပေးလိုက်ရင် နားပူသက် သာမယ် ထင်တယ်"

ဧက ပခုံးလေး လှုပ်ခါနေအောင် ရယ်လိုက်ပြီး ပိုးသားဖြူနဖူးကို ပတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်၏။

"နင်က မဖြစ်နိုင်တာကို သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ သားသား၊ နင့်အမေက ဝင်ငွေရအောင် အလုပ် လုပ်စေချင်တာ၊ လက်တွေ့ရအောင် လုပ်ပြလိုက်ပေါ့"

"နင့်ကြီးတော်က ငါ့ကို အလုပ်ခန့်မှာ မို့လား လဒရဲ့ ၊ စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့ ငါ့ကို ဆရာကြီး လာလုပ်နေတယ်၊ သူကရော မယ်မယ်ရရ အလုပ်ရှိတာ ကျနေတာပဲ၊ ခွေးသူတောင်းစား"

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပြီး ဧက နောက်ကျောကို ပိုးသားဖြူ ဘုန်းခနဲ ထုချလိုက်၏။ ကျောကော့ခနဲ ဖြစ်သွားသော ဧက စပ်ဖြဖြနှင့် ကပိုကရို နဖူးပေါ်မှာ ဝဲကျနေသော ပိုးသားဖြူရဲ့ ရွှေဝါရောင်ဆံနွယ်လေး တွေကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်သည် ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အနာအကျင်မရှိစွာ အပြုံးမပျက်။

သရီးကွာတား အတိုလေးနှင့် စပို့ရှပ် အနက် လက်ပြတ်လေးကို ဝတ်ထားသော ပိုးသားဖြူက နုဖတ်ဝင်းဝါနေသော မျက်နှာလေးနှင့် သရီး စတက် ဆံပင်အဖျားလိပ် ခွေခွေတွေနှင့်သာ မဟုတ်ဘူး ဆို လျှင် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ကြမှာ အမှန်ပင်။

အရပ်ကလည်း မိန်းကလေး အများ စုထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်သလို နေတာထိုင်တာကလည်း နုနုနယ်နယ် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းမရှိ။

စကားပြောတာကလည်း ချိုအီရှုတ စွဲမက်ရာကောင်းပေမယ့် နူးညံ့ နေတာမျိုးမဟုတ်။

မိန်းမဆန်တာဆိုလို့ စိုရဲအီထွေးနေသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် သွယ်တန်းနေသော မျက်ခုံး ကလေးရယ်၊ ကြည်လင်လက်တောက်နေသော မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေရယ်ပဲ ရှိခဲ့သည် ။

ဒါကိုတောင် ပုရိသများက စိတ်ဝင်တစား ချဉ်းကပ်ချင်ကြသည် ။ ခူးထောက်ခယပြီး လိုက်လျော ချင်သူတွေလည်း ရှိကြ၏။ ဒါပေမယ့် ပိုးသားဖြူက ဘယ်သူမှ အရေးမလုပ်။

No ဆိုတဲ့ စကားနှင့် နောက်ပြန်မဆုတ်တဲ့ ဘသားချောများကို တတ်မြောက်ထားတဲ့ တိုက်ကွန်ဒို ပညာလေးနှင့် အကဲစမ်းလိုက်ချင်သေးသည် ။

ငယ်ကတည်းက ဘော်ဒါရင်းဖြစ်တဲ့ ဧက ကလည်း ဒါမျိုးကိုတော့ လက်သင့်မခံ။

ပိုးသားဖြူ ရှေ့က ဝင်ရပ်တဲ့ အခါမျိုးလည်း ရှိသည် ။

ကျောကနေ အားပေးအားမြှောက် သွေးထိုးနေတာမျိုးလည်း ရှိသည်

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်း အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် လက်ကြော တင်းတာ မဟုတ်။

အဖေ အမေ မရှိလို့ အဒေါ်လင်မယား အိမ်မှာ ကပ်နေရသော်လည်း ကြောက်ရွံ့သိမ်ငယ်တာမျိုး ဖြစ်မနေ။

အဒေါ်က ငွေကြေး မအပ်နိုင်တဲ့ နေ့ ထမင်းမကျွေးဘူးဆိုလည်း အဲဒီ နေ့ အငတ်နေပြီး ဝုန်းဝုန်း ခိုင်းခိုင်း သောင်းကြမ်းပစ်တတ်သည် ။ နောက်နေ့ ငွေကြေးအဆင်ပြေလာလျှင်လည်း အနည်းအကျဉ်း သာပေး၍ အကုန်သုံးဖြုန်းပစ်တတ်၏။

သူ အလျော့ပေး အလိုက်သင့် ဆက်ဆံတတ်တာဆိုလို့ ပိုးသားဖြူ တစ်ယောက်သာ ရှိသည် ။ ခုလည်း ပိုးသားဖြူ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ညည်းညူနေပြီ ဆိုကတည်းက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက ငွေစက္ကူလေး တွေဆီ လက်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောက်နေ၏။

"နင် အသုံးလိုရင် ငါ့မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံယူထားပါလား သားသား၊ တစ်သောင်းလောက်တော့ ရှိမယ် ထင်တယ်"

အလိပ်လိုက်ပါလာတဲ့ တစ်ထောင်တန်လေးတွေကို ပိုးသားဖြူ လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပါ သည် ။ ပိုးသားဖြူက ဧက လက်ကို တွန်းထုတ်ပြီး ခုံတန်းလေးကို ကျောကပ် မှီချလိုက်၏။

"မယူချင်သေးပါဘူးဟာ ငါ လိုတော့ ပြောမှာ ပေါ့၊ ဟိုနေ့က ငါ ရှစ်တန်းအောင်တဲ့ နှစ်မှာ အဖေ ဆုချထားတဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကလေးကို သွားဖျောလိုက်မယ်၊ ငါ့လက်ထဲမှာ တော်တော်များများ သုံးစရာ ကျန်ပါသေးတယ်၊ အခု ငါ ညစ်နေတာက ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးက ငါနဲ့ သဟဇာတ

ကီးကိုက်မလဲ အုံးစား နေတာ"

"ဒီလိုလုပ်ပါလား အခု ငါလုပ်နေတဲ့ ပွဲစားတန်းကို နင် လိုက်ရှိုးကြည့်လေ၊ နင် ဘာမှ မလုပ်တတ် မပြောတတ်လည်း နည်းနည်းပါးပါး ငါရတဲ့ ထဲက မျှမှာ ပေါ့"

"တော်စမ်းပါ နင် ပွဲစားလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မဖြစ်စလောက်လေဒီကြီးတွေဆီက ပိုင်းနေတာက အဓိက မဟုတ်လား၊ ငါ နင့်နောက်လိုက်လာရင် နင်ပဲပြီး တပြားမှ တောင် ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နင်တောင် ထမင်းငတ်မယ့်ကိန်းကြီး၊ ငါ မလိုက်ချင်ပါဘူးဟာ"

"ဒါကတော့ဟာ ပွဲစားအလုပ်ဆိုတာ ပါးစပ်နဲ့ လုပ်စားရတာ မှန်ပေမယ့် ငွေနဲ့ လည်း မျှောနိုင်ရ တယ်ဟ၊ ငါက ချူးတစ်ပြားတောင် စပေါ်မတင်နိုင်တော့ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ရုပ်ကလေးနဲ့ ပဲ ကြွေပြရတာ ပေါ့၊ မဆိုးပါဘူး တစ်ခါတလေ တော်တော် တွက်ခြေကိုက်တယ်"

စပ်ဖြဖြ ဧက မျက်နှာကြီးကို လက်ငါးချောင်းနှင့် ဖိကပ်တွန်း၍ ပိုးသားဖြူ ရွံရှာသလို ရှုံ့မဲ့ပစ် လိုက်၏။

"ဟွန်း ရွံစရာကြီး နင်နဲ့ ပေါင်းရတာ အေကိုက်မှာ တောင် စိုးရတယ် ၊ နင် အဖော်လေး ဘာလေး ဆောင်ထားဦးနော် ဧက"

"မသာလေး အဲဒါ နင် ပြောစရာလား သားသားရဲ့ ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အပြောကြမ်းတယ်၊ ဒီမယ် ဧက ဆိုတဲ့ ကောင်က စားဝတ်နေရေးအရ လုပ်စားနေပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရား မပျက်ပြားဘူးကွ၊ လေဒီကြီးတွေက ခွဲမှ ကြိုက်လို့ အဲလိုမျိုး အစာကျွေးနေတာ၊ ဒါမှ လည်း ငါ့ဝမ်းဝမှာ ပေါ့"

"အေး အဲလို အစားကောင်းတာကို တောင့်တနေရင် ရင်ပြည့်ရင်က

ယ် အစာမကြေဖြစ်ပြီး ဒေါင်း သွားမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်၊ ကြည့်လည်း ကျူဦး၊ တော်ကြာ ဘိုးတော်ကြီးတွေ လာငြိရင် လက်ထိပ်နဲ့ မိတ်ဆက် နေရမှာ "

"နင်ကလေ ငါ့ကိုများ ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဗားပဲ"

"ငါ မလိုမ့်ဘူးနော် အမှန်တွေ သတိပေးနေတာ"

"ကဲပါ ငါနဲ့ လိုက်မှာ လား မလိုက်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော၊ နင့်အမေက ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေရ ပြီးရော မဟုတ်လား"

"သမာအာဇီဝ ဆိုရင် ငါ ဘယ်လိုလိုမ့်လိုမ့် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အတည်အတုံ့ မဟုတ် ရင်တော့ နားထဲ သံရည်ပူ ထပ်လောင်းခံရမှာ သေချာတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ နင့်အလုပ်ထဲ ငါ ရှိုးကြည့် ပါ့မယ်၊ ဝှတ်ဒ်တော့လည်း လုပ်ကြည့်တာပေါ့"

ဧက က လက်ဝါးလေး ဖြန့်ပေး၏။ ပိုးသားဖြူက ဧက လက်ဝါးပေါ် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပြီး ထပ်ဆုပ် ကိုင်ကာ နေရာက ထရပ်လိုက်သည် ။

လမ်းပေါ်မှာ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်လူတွေ အားလုံး သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည် ။

ဝမ်းစာအတွက် ရုန်းကန်နေကြတာ ရှုံ့မဲ့နေတဲ့ မျက်နှာတွေကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ သေဖို့ အတွက် အသက်ရှင်သန်အောင် ကြိုးစားနေကြ၏။

ဘဝဆိုတာ အဲဒီလို ...။

အခန်း(၃)

"မြင်လား ပေါင်ဒါရိုက်ထားတဲ့ ကားကို မော်ဒယ်မြင့်သလိုလိုနဲ့ ရွန်း ရွန်းအောင် ပြောနေကြတာ၊ အဲဒါ ပွဲစားတွေရဲ့ နည်းဗျူဟာတစ်မျိုးပဲ၊ ဟန်းဆက်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ဆိုတော့ ရွှီးနေတယ်လို့ ဘယ်ထင် မှာ လဲ၊ ငါက အဲဒါတွေ မပိုင်ဆိုင်တော့ ငုတ်တာပေါ့ဟ"

"နင်ကလည်း အားမငယ်ပါနဲ့ နင်လည်း တစ်နေ့နေ့ ဒီလို မဖြစ်ဘူး လို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ထော တဲ့ လေဒီကြီး တစ်ယောက်သာ အပိုင်ကု တ်ထားလိုက် နေ့ချင်းညချင်း နင် ကြီးပွားချမ်းသာမှာ ပစ်မလွဲ ပဲ"

"ပြောပြန်ပြီ စောစောကတော့ လက်ထိပ်နဲ့ မိတ်ဆက်ရမယ်ဆို""

"ဟဲ ဟဲ လိုတဲ့ အချိန် လိုသလို တွေးယူပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲဟ နင့်လေဒီကြီးတွေ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါလား"

"အေး နင်ပြောသလိုပဲ နင်ပါလာလို့ ငါ ငုတ်နေတာလား မသိဘူး၊ န င် နောက်စားပွဲမှာ ခဏ သွားထိုင်ဟာ၊ စားချင်တာ မှာ စားထားလိုက်၊ ပြီးရင် ငါ အကုန်ရှင်းပေးမယ်"

"ဟွန့် နင်ကတော့ ငါ့ကို မွှေပြီနော်၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ တခြား စားပွဲကို ငါက ဘာသွား လုပ်ရမှာ လဲ"

"ပေကပ်ကပ် မလုပ်နဲ့ သားသား၊ အပြန်လမ်းစရိတ်တောင် မပါပဲ ဖြစ်နေမယ်၊ ငါ့ပညာခန်းကို နင်လည်း ရှိုးလို့ ရတာပေါ့၊ သွားပါ လိမ္မာပါ

တယ်"

ဧက ကို မျက်စောင်းကြီးကြီး ထိုးပြီးမှ အိတ်ရှုံ့လေးကို စလွယ်သိုင်းလျက် ပိုးသားဖြူ နေရာ ပြောင်းထိုင်လိုက်ရသည်။ ။ ရေဘင် မျက်မှန်အမည်းကြီးကို ဟန်ပါပါ တပ်လျက် ဂိုက်ပေးကောင်းသော ဧက က စတိုင်မိမိနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

စဝိုရှပ် အဖြူစင်းကလေးပေါ်မှာ လယ်သာဝေ့စကုတ်လေး ထပ်ဝတ်ပြီး ခဲသားရောင် ဂျင်းပင်န် နှင့် ဧက ဒီဇိုင်းက ဖန်စီကြိုးတွေ ရှပ်ယွက်လျက် လန်းနေသည်။ ။

စိမ်းညိုသော မျက်ခုံးထူထူနှင့် မျက်ဝန်းညိုများက လိုက်ဖက်လွန်းစွာ စွဲဆောင်မှုအား ကောင်း နေခဲ့သည်။ ။

ငွေကြေးမပြည့်စုံသော်လည်း ရှူးဖိနပ်ကို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ပြီးမှ စီးတတ်သည်။ ။ တစ် ခါတစ်ရံ ဖန်စီ ဦးထုပ်ကို နောက်ပြန်ဆောင်းလျက် လန်ထွက်နေအောင် ရှိုးများ တတ်သေး၏။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ပိုးသားဖြူကတော့ အထင်မကြီးပါ။ အကြောင်းသိ ဓာတ်သိတွေမို့ ပဲလား ဆန်လား ခွဲခြားသိနေသည်။ ။

"မမက ကားတစ်စီးကို ထုပြီး မော်ဒယ်မြင့်မြင့် တစ်စီးကို ပြန်ဝိုက်ချင်တယ်၊ မောင်လေး နည်း နည်းပါးပါး နားလည်ရင် မမကို လှုပ်ရှားပေးပါလား"

"ဗျာ"

"ဪ မြင့်မြင့်တို့ က မင်း ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောလိုက်လို့ မမက မင်းကို လိုက်ရှာပြီး အကူ အညီတောင်းရတာပါ ဟို မင်းအတွက်လည်း မမက ဘောက်စူး ကောင်းကောင်း ပေးမှာ ပါ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

နောက်တစ်ခုကျော်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ပိုးသားဖြူကို မသိမသာ မျက်စိ တစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်ပြီး ခရမ်းရင့်ရောင် ဝမ်းဆက်နှင့် လေဒီကြီးကို ထည်ထည်ဝါဝါရှိတဲ့ ပွဲစားတစ်ယောက်ထံ ဧက ခေါ်သွားလေ သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ ဧက ဟန်ပန်ကို ကြည့်ပြီး ပိုးသားဖြူ ရယ်ချင်နေမိသည်။ ။ ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ရွန်းရွန်း ဝေအောင် စကားတွေပြောပြီး နှုတ်သွက်နေလိုက်တာ။

ဟိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဧကကို မျက်လုံးမလွဲတမ်း ကြည့်နေသည်။ ။

ဝါရင့် သမ္ဘာရင့်နေတဲ့ ပွဲစားဆိုတဲ့ လူကလည်း ဧက ကို ညီရင်းအစ်ကိုရင်းလို ခင်မင်ရင်းနှီးဟန် ဖြင့် ဖင်ပုတ်ခေါင်းပုတ်။ ဒါမှ ဝယ်လက်ကယုံကြည်စိတ်ချပြီး ဈေးပေးဝယ်သွားမှာ မဟုတ်လား။

ဧက က ဟိတ်ဟန်မရှိပေမယ့် ရုပ်ရှိသည်။ ။

စတိုင်ရှိသည်။ ။

ပစ္စည်းရှိတဲ့ ထည်ဝါတဲ့ လူတွေက ဧက ကိုတောင် အားကိုးကြသေး၏။ ဧက က ကာစတန်မာ ရှာ ပေးတာ ကောင်းသည် လေ။

ခဏနေတော့ ဧက ပိုးသားဖြူ ဆီ အပြေးပြန်လာသည်။ ။

"အရောင်းအဝယ် ဖြစ်တယ်ဟ၊ နင် ဒီကနေ ထိုင်စောင့်နိုင်ရင်စောင့် မစောင့်နိုင်ရင်လည်း လစ်တော့ဟာ၊ ငါ လမ်းစရိတ်ပေးလိုက်မယ်"

"ဟာ နင်ကလည်း ထိုင်နေလည်း ငါ တစ်ယောက်တည်း၊ ထပြန်တော့လည်း ငါ တစ်ယောက် တည်း ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်မှာ လဲဟ"

"မရစ်နဲ့ သားသားရာ နင်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ထိုင်၊ ထထ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ငါတို့ က အဲဒီ လေဒီကြီး အိမ်ကို ကားလိုက်ယူ ကားလိုက်ပို့ လုပ်ရမှာ ဟ၊ အဝယ် ရော အရောင်း ရော အဆင်ပြေတော့ ဒီနေ့ တော်တော်ထောမှာ ၊ နင့်ကိုလည်း ငါ ကြည့်ပေးပါ့မယ်ဟာ နော်"

"ပြီးရောလေ နင် အဲလို အာမခံနေရင်တော့ ငါ ဒိုးလိုက်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ဆုံတာပေါ့၊ လေဒီကြီးနဲ့ အတွေ့အကြုံကိုလည်း ငါ့ကို ပြန်ပြောဖို့ မမေ့နဲ့ နော်၊ အသစ်လေးတွေ"

"အေးပါ နင့်ကို ပြန်လာကျူနေရတာနဲ့ ငါ ရမယ့် ဘောက်ဆူးထဲက ပဲ့တော့မှာ ပဲ၊ ငါလစ်ပြီ နော်"

လမ်းစရိတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖိုးတွေ ပိုးသားဖြူ
လက်ထဲထိုးထည့်ပြီး ဧက ကသုတ်ကရိုက် ပြန်ပြေးသွားသည်။ ။

အလဲ့ ဘွားတော်ရဲ့ မာစီးဒီးကားကိုတောင် ဧက က
ကိုယ်တိုင်မောင်းလို့ ပါလား။

ဘယ်အချိန်တုန်းက ဒီပညာတွေ ဧက တက်သွားပါလိမ့်။

အဟင်း ဧက က အလန်းလေးတွေနဲ့ ဇယားမရှိသော်လည်း အိုဗာရို
တ်တွေ ပီပါရိုတ်တွေနှင့်တော့ အကျိုးပေးသနသည် လို့ ပြောရပေမည်။

အိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပေါ့။

အခန်း(၄)

"ဘာ နင်ကလေး ပြောလိုက်ရင် ပါးစပ်ကြီးနဲ့ တစ်လုံးပဲ၊ ငါ့ကိုများ အဘွားကြီးတွေနဲ့ ပဲ နှာကြော တည့်တယ် ထင်နေတာလား"

"မဟုတ်ဘူး လား စမောလေးတွေနဲ့ နင် လန်းတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါနဲ့ ဘွားတော်က နင့်ကို ဘယ်လောက် ကျွေးလိုက်လဲ၊ ငါ့ကို ဝဲဖို့ မေ့နေဦးမယ်"

"မမေ့ပါဘူးဟာ နှစ်သိန်းရလိုက်တယ်၊ နင့်ကို ငါးသောင်းပေးမယ် ကျေနပ်လား"

တစ်ထောင်တန်တွေ ရေတွက်၍ စားပွဲပေါ်ချလိုက်တော့ ပိုးသားဖြူ ဝမ်းသာအားရ ကောက်ယူ လိုက်သည် ။

စားပွဲပေါ် တင်ထားတဲ့ ဧက လက်ကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်သေး၏။

"အဲဗား ကျေးဇူးတယ်၊ ဧက ဒါ ငါ့ လုပ်အားခပေါ့နော်"

"အောင်မာ နင်က ဘာလုပ်လို့ လဲ၊ ငါကသာ အာပေါက်မတတ်တော်ကီကျွေးလိုက်ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ မဆိုးပါဘူး၊ နောင်လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ဆက်သွယ်လို့ ရအောင်တဲ့ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ် ပေးလိုက်တယ်"

"နောက်ပိုင်း ရှင်းလို့ လား"

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ သူတို့ ထက် အသက်ကြီးတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးတွေနဲ့ နွယ်နေတာပဲ၊ သားသမီး တော့ ရှိပုံမပေါ်ဘူး၊ ဘိုးတော်ရှိလည်း ဝင်ထွက်လို့ ရပါတယ်လို့ အထာပေးထားတယ်၊ ဘိုးတော်ကြီးက နားလည်မှု ရှိတဲ့ ပုံပါပဲ"

ပိုးသားဖြူ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို အားရပါးရ ဆွဲနေသည် ။ ဧက က ဖန်ခွက်ထဲကို ရေထည့်၍ ပိုးသားဖြူရှေ့ တိုးပေးလိုက်ပြီး

"လည်နင်နေဦးမယ် သူများ ဥစ္စာ မသဒ္ဓါရေစာ စားပြီး ရော့ ရေသောက်လိုက်ဦး"

"အဟင်း နင်က အဲဒါတွေ ချစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ Thank You ဧက ငါ ဒါတွေ စားသောက်ပြီးရင် အိမ်ကို လစ်လိုက်တော့မယ်နော်၊ ငါ့အရည်အချင်းနဲ့ ရတဲ့ ငွေထင်ပြီး အမေ အရမ်းပျော်သွားမှာ ဟ၊ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးအတွက်လည်း တစ်ခုခု ဝယ်သွားရမယ်၊ အဖေ မရှိကတည်းက အစားကောင်း အသောက်ကောင်း စားရတာ မဟုတ်ဘူး "

ဧက ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ပိုးသားဖြူ စားကောင်း သောက်ကောင်း မက်တာ သူ သိ သည် ။

သူမတို့ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စားတတ်ကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုလည်း ဆိုင်ကောင်းကောင်း မှာ လိုက်ပြီး ကျွေးတတ်တာ ပိုးသားဖြူရဲ့ အကျင့်။

ခုတော့ သူမ အဖေ မရှိကတည်းက ချို့တဲ့ လာသော သူမတို့ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကြောင့် ပိုးသားဖြူ လေနေတာလည်း အပြစ်မဟုတ်ချေ။ ပိုး

သားဖြူအပေါ် သူပြန်ပြီး သိတတ် စာနာပေးနေခဲ့တာ ငယ်ငယ် သံယောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်သလို သူ့အပေါ် နားလည်ပေးတတ်လွန်းတာကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ လူတိုင်း က သူ့ကို ငပေငပေလို့ သတ်မှတ်ထားကြပေမယ့် ပိုးသားဖြူကတော့ ရယ်စရာ လန်းစရာများ အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးတတ်သည်။ ။

ဘဝကို ရေစုန်မျှောမပစ်ဖို့ သာ သတိပေးပြီး ဘာလုပ်လုပ် အားပေးတိုက်တွန်းမှုများ သာ ရှိတတ် ၏။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုဝေဖန် ပြောဆိုပါစေ၊ ဂရုစိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်တာမျိုး လည်း မရှိခဲ့။

ယောက်ျားအများ စုသာ ရှိတတ်တဲ့ ပွဲစားတန်းလို နေရာမျိုးကိုတောင့် သူနဲ့ အတူ လိုက်ရဲတာကို သာ ကြည့်။

ခုလည်း ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်ကုန်သွားတော့ အေးစက်စက်ဖြစ်နေတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို တစ် ကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်ပြီး သူ့ပခုံးကို သူမ လက်သေးသေးနှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ

"ငါ ရွှေမယ် ဧက၊ သိမ်ကြီးဈေးဝင်ပြီး ငါ တစ်ခါတည်း လစ်တော့မယ်၊ နောက်နေ့မှ နင်နဲ့ ပြန် ဆုံမယ်နော်"

"အိုကေ သိမ်ကြီးဈေးထိ ငါလိုက်ခဲ့မယ်၊ နင်ဝယ်ချင်တာ ဝယ်ပေါ့"

နှစ်ယောက်သား သိမ်ကြီးဈေးမှာ ပတ်ပြီး မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးအတွက် ဈေးသင့်တင့်တဲ့ လွယ် အိတ်နှစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။ ။ အမေအတွက် ဈေးချိုချို ပါတိတ်လုံချည် တစ်ကွင်းဝယ်ပြီး ထွက်လာ တော့ ဧကက ကြက်ဆီထမင်း နှစ်ပွဲကို သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ ။

အိမ်ပြန်လမ်းမှာ ကြည်နူးခြင်းတွေနဲ့ လူက မြောက်ကြွလို့ နေ၏။

အမေကရော ဘယ်လောက်များ ပျော်လိုက်မလဲ။
